

ди на свой-а народъ добро, дари миръ на свой-а станъ, и на наши-тѣ души голѣма милость,

Но кѣдѣ отидохъ? зиро излѣзе сичкій-а дѣховный своръ? та нова-та църква остана празна? защо са пѣе за мъченицы-тѣ? — За тѣхны-тѣ мощи отважда собраніе-то; подигнатъ е Богъ жертвенникъ, но не е утвержденъ, догдѣ са не гѣдѣтъ въ temelъ-а мѣ останцы на скети-тѣ мощи, зашто-то на кости-тѣ мъченически сѣ злачила църква-та въ първы-тѣ три столѣтія, кога-то ѿ гонахъ. Църква-та, кога слави, неше да забораки вѣтхо-то страданіе, ами като войникъ са горди съ раны-тѣ си; та слѣша откровеніе-то на Иоанна Богослова, кой-то видѣ съ дѣхъ на небеса-та предъ Бога олтаре и подъ олтаре-а дѣши-тѣ на онѣзи, кои-то сѣ избити заради Божіе-то слово и заради скидѣтелство-то, кое-то имахъ, аче е рада, да са това, кое-то е видѣно на небе-то, прави на земли-тѣ, колко-то са може.

Въ найблизѣ-тѣ църквѣ приготватъ са юше вечеръ скети-тѣ мощи, и на дискосъ покрити съ въздѣхъ-а чакатъ на светѣ трапезѣ владикѣ-тѣ. — Онъ, като дойде влѣзка въ олтаре-а безъ жезла и безъ коронѣ, и на малкѣ-тѣ ектеніе дѣконовѣ отговарѣ: „защо-то си сватъ, Боже нашъ, кой-то почивашъ на честны-тѣ мъченицы, кои-то страдахъ за тебе, и тебе проваждамы славѣ отцѣ и сынѣ и сватомѣ дѣхѣ, сега и всегда и во вѣки.“

Потомъ са моли господѣ, кой-то е постоанъ на рѣчи-тѣ и обѣщаніе-то си; кой-то е далъ на